

POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle:	8:00	9:30	18:00	11:15 sv. Gabriel
Po-Pá:	6:30	17:30	pátek	15:00 Palata
Sobota:	7:30	17:30	(nedělní)	

KONTAKT S KNĚZEM

ÚŘEDNÍ HODINY

úterý: 7:00 - 11:00 (kromě 3. úterý v měsíci)

(kancelář v sakristii kostela)

pátek: 7:00 - 11:00

pondělí - pátek: 7:00 - 11:00

Jindy po dohodě nebo v čase bohoslužeb.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Neděle: - ráno 7:30 - 7:55 9:00 - 9:25

- večer 17:00 - 17:55

Všední dny: - večer 17:00 - 17:25

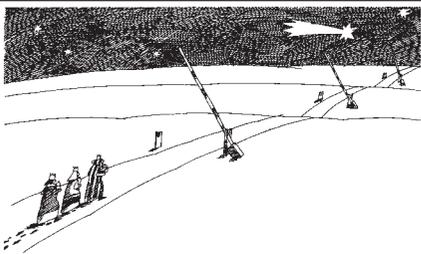
Ve středu: - navíc od 18:30 do 21:00 hod. (vchod přes sakristii)

Jindy: - po individuální dohodě.

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

1.1. čtvrtek	Slavnost Matky Boží Panny Marie
4.1. neděle	2. neděle po Narození Páně - 8:00, 9:30 - pro děti, 18:00
6.1. úterý	Slavnost Zjevení Páně
8.1. čtvrtek	Modlitba chval na faře v 18:30
11.1. neděle	Svátek Křtu Páně - končí doba vánoční
17.1. sobota	Památka sv. Antonína, opata
18.-25.1.	Týden modliteb za jednotu křesťanů
21.1. středa	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
24.1. sobota	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25.1. neděle	Setkání farní rady v 19:30 na faře
26.1. pondělí	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
28.1. středa	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.1. sobota	Památka sv. Jana Boska, kněze
3.2. úterý	Setkání Redakční rady v 19:00 na faře

Hledače

Boha

nezastaví žádné hranice!

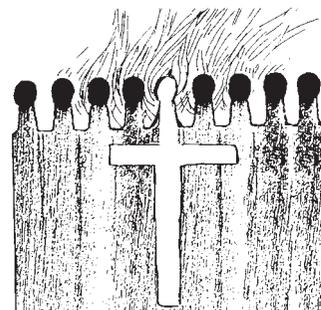
vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14. října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. O. Pávek, P. M. Převrátíl, M. Muchová, Z. Hadravová, F. Nedbal
uzávěrka: 20. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz nebo do 15. do sakristie) náklad: 800 ks neprodejné

1

leden
2004

Zpravodaj

farnosti sv. Václava na Smíchově

ČESKÝ KŘEŠTĀNE, ZPŘÍMA HLEĎ!

Podle různých průzkumů v naší zemi ubývá věřících všech křesťanských církví, zejména pak katolíků. Já sám a mnoho mých přátel takový dojem nemáme. Kostely jsou dlouhá léta plné, poloprázdné či téměř prázdné podle lokalit a místních tradic, nicméně: je to určité vážné varování.

Jistě, ateistická propaganda nedávných čtyřiceti let, ale pak zase scestné chápání demokracie, kde má být vše dovoleno, změny v žebříčku hodnot, to vše mohlo drsně zapůsobit. Vždyť ani sdělovací prostředky, ba ani umělecká tvorba nám nejsou nakloněny. Nedávno jsem viděl

na televizní obrazovce "dítko", v němž kněz působil jako poloviční blb obklopený "svičkovými bábami..."

Ale zkusme se poohlédnout i do vlastních řad a hledat cestu sami u sebe. Dva a tři čtvrtě milionu katolíků jsou v této zemi největší menšinou, zato s téměř nepatrným institucionálním vlivem na společenské dění. Katolíci, ale zřejmě i mnozí vyznavači dalších křesťanských církví jako kdyby ztraceli hrdost nad darem víry, kterého se jim dostalo. A kdo se k té víře hrdě přihlásí, nebude samozřejmě již existenčně či politicky perzekvován, ale často se mu dostane posměchu: Ejhle, tmář, vyznavač pověry, příslušník jakési chamtivé, majetkuchtivé církve, odpůrce potratů a kondomů...

Řekněme si upřímně, současné sociální problémy, negativní jevy - jako je téměř neuvěřitelný nárůst kriminality a pohlavních chorob, propad demografie, obchod s bílým masem a drogami, to jen tak namátkou - jsou důsledkem odklonu od křesťanství. Tedy od učení, na němž je po staletí i tisíciletí budována společnost i právní řád nejen u nás, ale také v evropském seskupení, do něhož zakrátko vstoupíme. A jakkoliv toto mé tvrzení může vzbudit negativní, možná i zlostné reakce, je třeba to říci nahlas: Pokud se nevrátíme ke křesťanským kořenům - nikoliv proklamativně, ale skutky, životním stylem, osobním příkladem - pak spějeme k velmi neradostným koncům včetně možného zániku civilizace.

Změna je závislá především na nás samých. Odmítněme starou komunistickou propagandu, že náboženství je věc citu, nebo dokonce strachu, že je ryze soukromou, ba intimní záležitostí člověka. Nebojme se i nahlas říkat, že víra a poslušnost vůči božím zákonům není jen úzce religiozní záležitostí, že křesťanství i katolicismus mají silný sociální náboj a další prvky transformující společnost. Vyjděme z ghetta soukromí, kam byla a žel stále je naše víra zatlačována. Braňme se zesměšňování v médiích. Naopak do nich vstupujme, zaměřme se na vzdělávání včetně zřizování vlastních katolických škol, podporujme i domácí vzdělávání. Proklamujme větší důraz na ochranu rodiny - tedy i v tom smyslu, aby matky nemusely za každou cenu co nejdříve vydělávat. Uvolní se tak obrovský kapitál vzdělaných matek, které budou naplňovat přirozený a nanejvýš odpovědný úkol, tj. výchovu příštích generací.

Takže, český katolíku, český křesťane, zpřímá hled! To není sportovní, vojenský či militantní povel, nýbrž morální apel na naše vlastní svědomí i sebevědomí. Propagujme svou víru skutky, nikoliv jen soukromými modlitbami a návštěvami bohoslužeb, což je pro nás samozřejmost.

Ale nebojme se vystupovat veřejně, na půdě zastupitelstev, v tisku, rozhlase a televizi, v debatách o věcech veřejných, všude, kde je třeba, aby náš hlas zazněl. Neboť jen tak se zbavíme umělé živé pověsti jakýchsi pověřivých individuů směřujících kamsi do středověku, jak by nás mnozí politici, publicisté a jiní rádi viděli a hlavně ochotně předváděli. Jiří Karas, poslanec za KDU-ČSL (MF Dnes, 22.12.2003)

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI

Jednotlivá společenství v naší farnosti Vám nabízejí možnost prohloubit svou víru, setkat se s lidmi podobného smýšlení. Všichni jsou zváni!

Společenství rodičů

neděle 17:00 - 18:30 - klubovna na faře

Pondělní společenství

pondělí od 18:30 - velký sál na faře

"Biblická hodina"

komentovaná četba Lumen Gentium

pondělí od 19:30 - klubovna na faře

Společenství Obnovy v Duchu svatém

úterý od 20 hod. - v klubovně na faře

Společenství mládeže

středa od 18:30 - klubovna na faře

již pravidelné schůzky, každou středu!

Od 18:30 do 21:00 možnost svátosti smíření (otec Ondřej) - nejen pro mládež !!!

Společenství maminek a babiček

čtvrtek od 9:00 do 11:00 v dětském centru na faře. Kontakt: Radka Habánová 251 562 131.

Modlitba Růžence

Každý čtvrtek a pátek od 17 hod. je modlitba sv. růžence.

Nešpory

Po každé večerní mši sv., s výjimkou pátků.

Pravidelná páteční adorace

Každý pátek po večerní mši sv. cca půl hodiny společná adorace. Každý první pátek v měsíci je adorace do 23 hod.

Farní rada

Nejbližší schůzka 25.1.2004

Farní rada Zpravodaje

Nejbližší schůzka 6.1.2004, 19:00 farní kancelář

Sněmovní kroužek

Ukončil pravidelnou činnost. Kontakt J. Cuhra

Výuka dětí - náboženství

Termíny a jednotlivé skupiny jsou vyvěšeny ve vývěsce. Posílejte své děti pravidelně!

Katechumenát dospělých

Individuální příprava pod vedením P. Ondřeje.

Sponzorské dary:

Číslo bankovního účtu farnosti je 110840051/0100. Jako variabilní symbol platby uveďte číslo dárce, které vám přidělí farář. Potvrzení o výši darů je vydáváno jednou ročně. Všem dárcům ze srdce děkujeme.

Farní www stránky:

Adresa je www.vaclavonline.wz.cz Své příspěvky, fotografie, aktuality a vše další, co chcete na stránky umístit, posílejte na adresu jan.macek@atlas.cz

Farní Zpravodaj:

Rádi bychom měli ve Zpravodaji více informací o dění ve farnosti. Program je bohatý, ale dopisovatelů je málo. Cílem je, aby z každé akce se objevil ve Zpravodaji článek, byť na 5 řádek, jaké to bylo, co by se mohlo vylepšit, pozvat dosud nerozhodnuté, aby se přišli příště podívat, apod. Proto bychom uvítali, kdyby se našli „dopisovatelé“, kteří popíší své dojmy z farních akcí. Případné stylistické neobratnosti rádi upravíme, ale chybí nám ohlasy na akce z řad farníků. Možná, že právě jednoduchý a krátký popis někoho přiměje, aby příště přišel také.

P.S. Uzávěrka je 20. každý měsíc. Děkujeme všem, kteří dodržují termíny!

STATISTIKA 2003

Vždy po skončení roku bývá zvykem uvádět alespoň několik čísel, která uplynulý rok charakterizují. Rád bych se tedy tohoto zvyku přidržel. Vminulém roce bylo vnaší farnosti uděleno pokřtěno 33 lidí, uzavřeno (nebo sanováno) 10 sňatků a na věčnost jsme doprovodili 43 bratří a sester. Přehled hospodaření naší farnosti za uplynulý rok se dozvíte po uzavření účetnictví až v únorovém čísle Zpravodaje, kde bych rád uveřejnil účetní výkaz spolu s komentářem vypracovaným ekonomickou radou farnosti.

P. Ondřej Pávek

Tyto první evangelizační kroky vsouhrnu však nepřinesly očekávaný úspěch. Když britský konzul plukovník Playfair roku 1864 navštívil misii v Rabai, našel zde pouze šest již pokřtěných domorodců a dalších šest, kteří byli ke křtu připraveni.

Práce misionářů však přece nebyla marná. Jacob Erhardt na základě poznatků zcest a informací od arabských a swahilských obchodníků připravil mapu vnitrozemí, které nazýval "Uniamuesi" – Vnitrozemní moře, což bylo jezero, později pojmenované po vládnoucí britské královně Viktorii. Na základě, vté době neuvěřitelných informací, ževrovnikové Africe jsou hory celoročně pokryty sněhem, byla tak v Evropě probuzena nebylá geografická zvědavost o africký kontinent. Představa, že Vnitrozemní jezero je napájeno ze stejného zdroje jako Nil, způsobila vyslání několika badatelských expedic. Dalším ziskem byla významná Krapftova práce při sestavení swahilské gramatiky a slovníku. Díky zdravotním potížím byl Krapft donucen 1853 knávratu, zatímco Rebmann zůstal ještě dalších dvacet let.

Došedesátých a sedmdesátých let patří i činnost misionářů Ducha Svatého, kterou jsme připomněli již minule. Poroce 1863, kdy se protestantský biskup Tozer a U.M.C.A. (Universities Mission to Central Africa) pokoušejí otevřít svoji první misii na ostrově Zanzibar, Otcové Ducha Sv. o pár let později úspěšně, na pobřeží ležícím na pevnině ve vesnici Bagamoyo, přijímají a učí novému životu vykupované otroky ze zanzibarského otrokářského trhu. Tak se ze zájmu o trpícího člověka zrodila první východoafrická katolická misie.

Pavel a Mirjam Baldinských agapembu@volny.cz

ŠTĚDROVEČERNÍ MŠE

Na štědrovečerní mši v 16:00 byli oba kněží. Nejprve začala jako normálně, ale místo adventních písní se zpívaly koledy. To, že už jsou vánoce, nám zatím připomínaly jen stromečky, betlém, který vyrobili lidi, a betlém vzadu, ovšem bez Jezulátka. Při kázni, kterou měl otec Ondřej, dostal dárek-Jezulátko. Vysvětloval, že Jezulátko, narozdíl například od svetru, můžeme dostat všichni, Pán Ježíš se přeci narodil pro všechny! Mezitím některé maminky secvakávaly řetězy. Po kázni mše probíhala dál jako normálně. Potom (těsně před koncem) ministranti udělali průvod zřetězu, který jsme vyráběli během adventu, při tom drželi svíčky zapálené od betlémského světla. Cestou vytyčenou řetězem jsme potom šli k betlému a nesli jsme Jezulátko, které jsme položili do jesliček. Pak otec Ondřej rozdál všem dětem vánoční dárek – svítící kometu, a šli jsme zpátky směrem koltáři a hodně jsme při tom zvonili zvonečky. Mezitím otec František ozdobil řetězem stromeček. Na závěr jsme všichni zazpívali Narodil se Kristus Pán a některé děti stále ještě zvonily.

Eva Habánová

MILÉ DĚTI!

Je po vánocích. Stromečky, pokud je ještě máte doma, už asi tolik nevoní a začínají opadávat, dárky, které jste dostaly, už také pomalu přestávají být nové a vzácné... – Až na jeden.

Většina z vás byla na Štědrý den v podvečer u nás vkoste. Určitě si ještě pamatujete, že pod stromečkem se našel jeden dárek pro otce Ondřeje, a určitě si pamatujete, že tím dárkem bylo – Jezulátko. A snad určitě si pamatujete i to, co vám otec Ondřej povídal – že totiž tenhle dárek vůbec není jen pro něho samotného, ale i pro každého znás, prostě pro všechny, kdo o ten dárek stojí. A to je to důležité – stát o něj. Je jasné, že dar-Ježíš s sebou nese radost a pokoj pro každého, komu se dává. A je víc než jasné, že na rozdíl od všech ostatních dávků, které kdy můžeme najít pod stromečkem, tenhle „dárek“ (ta radost a pokoj v Ježíši) je sice neviditelný, ale zároveň takový, že se nikdy neomrzí. Svetr se okouká a onosí, hračka omrzí, knížka se přečte... Ale radost? Kdo by o ni nestál pořád, koho by omrzela? Jde jen o to na tenhle dárek nezapomenout a dennodenně vmodlitbě opakovat: Pane, děkuji, že Tě mám.

RHb

Milí bratři a sestry, uplynulý rok se v celé církvi a tedy i v naší farnosti nesl ve znamení modlitby posvátného růžence, kterýžto charakter mu vtiskl papež Jan Pavel II. svým apoštolským listem Rosarium Virginis Mariae. Kromě každodenní modlitby růžence před večerní mší sv. jste jistě zaznamenali a mnozí z vás také přijali účast v „růžencové modlitební štafetě“ za kněžská povolání, která byla po celý rok předávána vždy v neděli při mši sv. v 9:30. Rád bych touto cestou vyslovil upřímné poděkování všem, kdo se do tohoto díla zapojili a v modlitbě růžence, kterou vkostele pro ostatní vedli, jí se účastnili, anebo v rodinách během týdnů, v nichž růžencovou štafetu převzali, vyprošovali na přímluvu Panny Marie Boží požehnání pro naši farnost, pro církve a pro svět. Ti z vás, kteří se zúčastnili na konci roku 2002 víkendové duchovní obnovy na Moninci věnované právě růženci na podkladě zmíněného papežova listu si možná vzpomenou na osobní papežovo vyznání, které jsem z listu úvodu duchovní obnovy citoval. Jsou to slova nesmírné krásy a hloubky. Občas mi znovu zaznívají v paměti, a tak bych vám je rád nabídl i zde:

„Ani já sám jsem při různých příležitostech neopomíjel povzbuzovat k časté recitaci růžence. Od mých mladých let měla tato modlitba v mém duchovním životě vždycky důležité místo. Tuto skutečnost mi s velkou silou připomněla moje poslední cesta do Polska a zvláště pak návštěva poutního místa Kalwaria. Modlitba růžence mě provázela ve chvílích radosti i v okamžicích zkoušek. Svěřil jsem do ní mnohé starosti a našel jsem vždy útěchu. Před čtyřiceti lety, 29. října 1978, sotva po dvou týdnech od mého zvolení Petrovým nástupcem, jsem se vyjádřil takto: „Růženec je moje oblíbená modlitba. Je vskutku nádherná! Nádherná ve své jednoduchosti i hloubce. (...) Dá se říci, že růženec je v určitém smyslu komentářem-modlitbou k poslední kapitole konstituce Lumen gentium, pojednávající o podivuhodné přítomnosti Matky Boží v tajemství Krista a církve. Na pozadí slov Zdrávas, Maria se před naším duchovním zrakem skutečně promítají hlavní příběhy ze života Ježíše Krista. Příběhy sestávají z radostných, bolestných i slavných tajemství a přivádějí nás k živému společenství s Ježíšem takřka prostřednictvím srdce Matky. V růžencových desátkách může naše srdce

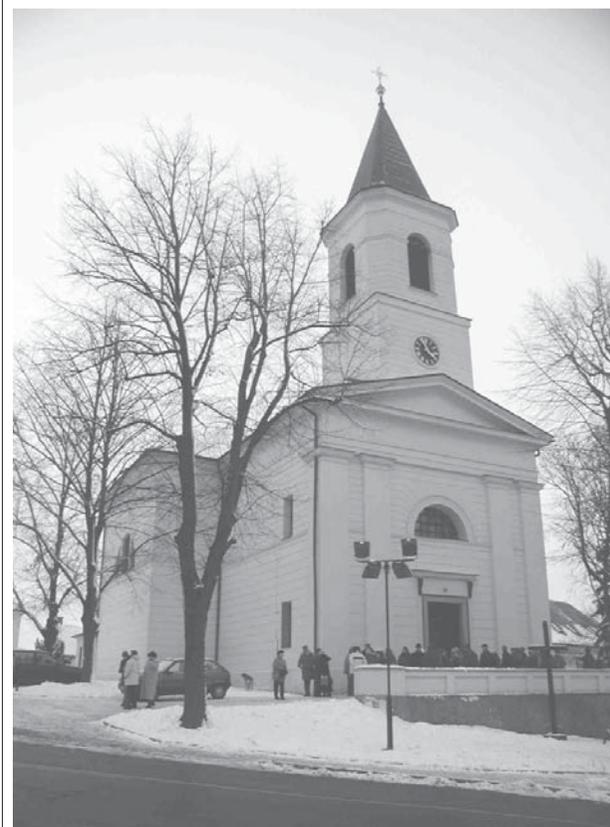
obsáhnout všechny skutečnosti, které jsou složkami života jednotlivce, rodiny, národa, církve a celého lidstva. Pojímá osobní příběhy i události týkající se bližních a zvláštním způsobem objímá ty, kdo jsou našemu srdci nejbližší. Prostá modlitba růžence tedy tepe rytmu lidského života“.

Těmito slovy, milovaní bratři a sestry, jsem do každodenního rytmu růžence vložil první rok svého pontifikátu. Dnes, na počátku pětadvacátého roku služby na místě Petrova nástupce, toužím učinit totéž. Kolik milostí jsem skrze modlitbu růžence vtěchtol letech od svatě Panny obdržel! Magnificat anima mea Dominum! Toužím pozvednout své díky k Pánu slovy jeho nejsvětější Matky, pod jejíž ochranu jsem svoji papežskou službu svěřil: Totus tuus!“

Rád bych – a doufám, že mohu – za nás všechny řekl, že tato slova potvrzují určitým způsobem i naši zkušenost, kterou jsme s růžencem učinili: Kolik milostí jsme skrze modlitbu růžence vuplynulém roce od svatě Panny obdrželi! Magnificat animae nostrae Dominum!

Rok růžence skončil. Od adventu se jej modlíme před večerní mší sv. jen ve čtvrtek a v pátek. A také růžencová štafeta po vánočních svátcích skončila. Při štafetovém běhu každý uběhne svůj kus cesty, štafetu předá a závod tím pro něho končí. U této štafety nechť tomu tak ale není. Vždyť naše povolání k modlitbě je sice také závazkem vyžadujícím vytrvalost, ale především naznačuje a předjímá náš věčný a nade všechno krásný úděl: máme chválit Boha ve společenství svatých. Navěky!

P. Ondřej Pávek

věži nad průčelím byl postaven podle projektu Karla Brusta v letech 1842 až 1844. Letos tedy slaví 160 narozeniny. Nový kostel byl benedikován 20. října 1844 a to farářem Františkem Lampou, který celou stavbu uskutečnil. Z té doby pochází také veliký obraz patronů kostela svatých Fabiána (římský papež) a Šebestiána (důstojník císařské armády) od malíře Josefa Hellicha. Dodejme, že dvě barevné figurální kompozice na oknech představují Nanebevstoupení Páně a Nanebevzetí Panny Marie. Mezi pozdějšími faráři vynikli svou horlivostí především literát Vlastimil Hálek (1893-1919) a vlastenec Václav Holub (1919-1950).

Poslední oprava kostela a úprava jeho interiéru podle liturgické reformy druhého vatikánského koncilu byly provedeny v letech 1990-1991 péčí tehdejšího faráře Miroslava Vágnera. V roce 1996 svěřil pražský arcibiskup farnost a kostel Řádu karmelitánů.

Michael Mareš

Mše svatě jsou ve farním kostele sv. Fabiána a Šebestiána v pondělí až v pátek vždy od 17.30 h, v sobotu v 7.30 a v neděli v 8.30 h.

EVROPSKÉ AKTIVITY VE VÝCHODNÍ AFRICE.

1800 - 1880

Již minule jsme si připomněli, jak dopad Průmyslové revoluce ovlivňoval změny ve vdosavadním způsobu života v Evropě. Období, kdy se vesnice pozvolna stěhovala do měst, kde bylo potřeba zaplnit továrny levnou pracovní silou, kdy čas života svázaného spūdou nahradilo období pohybu. To byl fenomén, který vlastně trvá až do současnosti, neboť lidská společnost nastartovala systematické využívání technického potenciálu na kterém je postaveno následně celé dvacáté, ale i jednadvacáté století.

V letech, která nás zajímají, začala veliká surovinová poptávka. Bylo potřeba uhlí a železo. Ze zámoří byla požadována vlna i bavlna. Cukr i palmový olej měl obohatit stravu rychle se rozrůstající populace. Pro nové výrobky bylo ale také nutné nalézt nové trhy, nová – pokud možno - nenasytá odbytiště. Východisky pro export se stala Amerika, Asie a také Afrika. Vedoucí roli vtěchtol aktivitách hrála především Británie. Důvody proto byly dva: Jednak to byl její dynamicky se rozvíjející průmysl a na druhém místě pak námořní síla, která ji uschopňovala ochránit své lodě a stabilizovat založené zámořské državy – kolonie.

Jesličky v Říčanech u Prahy (2003)

zákoně Boží slovo vyzývá Židy, aby pozdravili a uvítali cizince v bráně. Židé měli vždy nakázáno vítat cizince. Tato tradice pokračuje až do Listu Židům v Novém zákoně, kde autor říká, že mnozí přijali anděly nevědomky (Žid.13:2). Zdědili jsme tuto stálou tradici, že anděl - Boží posel je skryt v cizinci - v někom, kdo je cizí, zvláštní, kdo není jako naši lidé, jako my.

Dnes večer Ježíš vstupuje do Betléma jako cizinec, utečenec, jako outsider. Dokážeme mu udělat místo v naší přečpané hospodě?

Synové a dcery Boží

Nám křesťanům se při křtu říká, že jsme synové a dcery Boha. Zbytek života nám zabere, abychom našemu křtu uvěřili. Nemusíme si zasloužit své místo - už ho máme. Dohodněme se na tomto: Jsme božské podstaty, jsme děti Boží.

Odkud odjinud jsme přišli? To, co bylo kdysi uvnitř Boha je teď vně Boha a to jsme my. Křesťanství to nezpůsobuje. Křesťanství to prostě ohlašuje a my máme to štěstí, že jsme to slyšeli. Jsme hlasatelé Dobrých zpráv; prohlašujeme, že všichni jsou synové a dcery Boha.

Ale je tam problém: Ve fungování Církve jsme to celé obrátili naruby. Lidé tráví celé své životy snahou získat to, co už mají. snahou aby byli hodni Boha. Nemusíte si to zasloužit, už jste hodni.

Jediná věc, která vás zpočátku odděluje od Boha je přesvědčení, že jste oddělení.

Maria, matka Boží

Maria symbolizuje lid Boží, Církev, symbol lidstva, které potřebuje Boha. Ve středověku pro to měli skvělý cit. Zobrazovali Marii jako ženu s obrovským pláštěm, pod kterým byli schováni všichni Boží lidé. Ona svým "ano" ve své osobě shrnula význam křesťanství pro všechny lidi.

Ona je symbol Božího konečného vítězství v lidstvu. V jejím tělesném Nanebevzetí víme, že lidstvo je svobodné, vykoupitelné a nesmírně důstojné. U ní se to stalo zrychleným a dokonalým způsobem, abychom se na ni mohli podívat a říci "ano". Ona je jedna z nás a je tím, čím budeme. My teď víme, že zmrtevýchvstání, které Ježíš slíbil, se bude týkat i nás - našeho ducha i těla.

Jsme vykoupeni zcela. Nejenom náš duch je svobodný; i naše těla sdílejí vykoupení a svobodu Pána. O tom jsou Mariánské oslavy.

Uvítejte cizince!

Jak moc ještě žijeme v systémech tohoto světa, jak moc jsme ještě ovlivňováni životními styly bohatých a slavných, lidmi, kteří správně mluví, správně se oblékají, mají skvělé zaměstnání! Mnozí z nás si okamžitě odhadnou společenský stav druhého člověka: Teď víme, do které škatulky patří. "Je vzdělaný, bydlí ve správné části města - můžu mu důvěřovat. Dobře. To je můj člověk! Hrál v systému tak jako já, považuje za odměnu to stejné co já, považuje za úspěch..."

Když tohle děláme, tak se vyhýbáme obrácení. A proto už ve Starém

Slavnost Zjevení Páně

Pokaždé, když jako katolíci slavíme Eucharistii, vezmeme něco z této Země, z tohoto světa a říkáme - směle, neuvěřitelně - že je to Bůh. Neznám žádné jiné náboženství, které by tohle dělalo. Většina světových náboženství (Hinduismus, Budhismus a mnoho podob Protestantismu) se vždy snaží vás dostat do transcendentálního svatého přemýšlení: myšlenky, vysvětlování, principy, vize. Katolický pohled na svět vždycky říká: "Sestup do dějin, do masa, do chleba a vína, do hmoty." Sestup do tohoto světa a tento svět stále bude meditačním bodem duchovna.

To je naše největší síla. Elegantní výraz pro to je "Inkarnační křesťanství". Nejpopulárnější svátek nejsou Velikonoce. O tom není pochyb pokud jste někdy byli v Evropě, nebo v některých zemích, kde měl katolicismus velkou moc. Největší svátek jsou Vánoce - svátek Vtělení, prohlášení, že Bůh se stal Tělem v malém děťátku. Velikonoční vykoupení je jenom logický důsledek.

Ke komu jinému bychom šli?

Víra je dar. Neexistuje žádný způsob, jak byste si mohli dokázat, že Bůh existuje, že Ježíš je Pán, že Ježíš je skutečně přítomen a dává se nám v eucharistii. To jsou dary od Boha. Prosili jsme o ně někdy? Říkali jsme někdy "Pane, dej mi vědět, že jsi Pán" ?

Od Boha dostáváme to, co čekáme. Ježíš byl určitě smutný, když říkal Dvanácti: "I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života." Jan 6:67-68

My se do té situace taky dostáváme: "Pane, nerozumíme, co naše životy znamenají. Nemáme jistotu, že právě teď to někam vede. Někdy pro nás nejsi tak moc skutečný. Někdy s tebou neprožíváme žádnou radost. Ale Pane, ke komu jinému bychom šli? Viděli jsme tvou slávu a tvoje činy v našich životech. Miloval jsi nás a dovedl jsi nás až sem. Na tom - na té dobrotě stojíme." To je opravdový skutek víry.

Víra není tak moc o tom, věřit, že Bůh existuje, ale věřit, že Bůh je pro tebe. To je radostná zvěst.

přeložil Tomáš Svoboda

NEDĚLNÍ VÝLET ZA MŠÍ, TENTOKRÁT PO PROUDU VLTAVY

Teple se oblečeme, vezmeme si teplý čaj na cestu, na Žofíně si vypůjčíme loďku a vyrazíme pěkně po proudu řeky Vltavy do zhruba dvacet pět kilometrů vzdálených Libčic nad Vltavou. Ne nebojte se, to jsem jen tak žertoval. Ale pozvání opravdu platí. Skutečně dnes navštívíme staré české městečko svíce než 3000 obyvateli, ležící severně od Prahy. A jak? To nechám na vás. Můžete jet na kole, autem, autobusem nebo vlakem. Já osobně bych doporučoval vlak. Alespoň tak poznáte nedávno dokončený další úsek železničního koridoru z Prahy do Kralup nad Vltavou. A navíc, kostel svatého Bartoloměje je rovnou u nádraží, stačí doslova jen pár kroků.

První písemná zmínka o Libčicích pochází z roku 993 a je vzakládací listině břevnovského kláštera. Letos tedy v Libčicích slavili 1010 let existence. Dnešní Libčice vznikly spojením tří původních osad - Libčic, Letek a Chýnova. Původně zemědělská oblast se ale v druhé polovině 19. století začala zásluhou železnice průmyslově rozvíjet. Vznikla zde řada průmyslových podniků, jako například šroubárny.

Kostel svatého Bartoloměje byl postaven v letech 1763 až 1766 na místě původního románského, později goticky přestavěného kostelíku. Kostel byl vysvěcen v roce 1769. Malby vkostele připomínají mučení sv. Bartoloměje, sv. Josefa, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a také sv. Jana Nepomuckého. Dodejme, že zvon ve věži přečkal všechny války a zvoní dodnes. Kostel, který je zapsán na seznamu nemovitých kulturních památek, nemůžete rozhodně minout. Stojí totiž hned za nádražím. Nedejte se však zmást ještě jedním kostelem, který zahlédnete dříve, než vlak zastaví. V tomto případě vidíte

chrám Českobratrské církve evangelické zkonce 19. století.

Skostelem sv. Bartoloměje je spojeno tradiční Libčické posvícení, které se každoročně koná první víkend po svátku sv. Bartoloměje (24. srpna). Posvícení má bohatý kulturní a sportovní program, který se odehrává v mnoha místech ve městě. Tak to je tedy spíše tip na příští léto.

Kolem kostela býval až do poloviny devatenáctého století hřbitov. Roku 1854 byl však zřízen hřbitov nový, jehož zajímavostí a zároveň kulturní památkou je socha Krista v nadživotní velikosti, která zdobí jeden z hrobů. Autorem sochy je známý sochař František Bílek. Pokud vám po bohoslužbě (ta je zde vneděli ve 14 hodin odpoledne) zbude ještě čas, můžete se nedalekým přívozem svést na druhou stranu řeky. Za zajímavou vyjíždku lodí zaplatíte pouhých 5 korun (děti 3 Kč). Z druhého břehu můžete zamířit do Máslovic, kde je muzeum másla. Ale o tom až někdy příště.

Hezký výlet přeje Michael Mareš

NEDĚLNÍ VÝLET ZA MŠÍ, TENTOKRÁT NA „KOBLÍŽKOVOU“ POUTĚ

Dnešní nedělní výlet za mší nás zavede do míst, kde se v době první republiky slavila první pražská pout, tradiční libocká „koblížková“ pout. Díky svátku svatých Fabiána a Šebestiána, patronů zdejšího kostela, který připadá na 20. ledna, to tak byla první pout v širokém okolí. Slavila se první neděli po tomto datu. Traduje se, že na tuto pout se ve všech libockých domácnostech pekly voňavé a křupavé koblížky, které pak pouti nakonec daly i jméno. Po druhé světové válce ale pochopitelně zájem Pražanů o tuto pout začal ochabovat a tak někdy vpadesátých letech minulého století tradice slavných poutí docela zanikla.

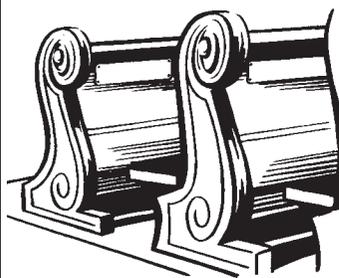
Podle kronikáře Václava Hájka z Libočan sahá historie kostela v Liboci až do roku 992. Poté co na tomto místě pohanský velmož Hradoboj, pán na Ruzyni, dal zavraždit horlivého katolického kněze Prostoje, přikázal kníže Boleslav II. postavit nade vsí kamenný kostel ke cti Panny Marie a mučedníků Fabiána a Šebestiána. Dlužno dodat, že tato zpráva není pokládána za věrohodnou. Farní kostel v Liboci je však písemnými prameny spolehlivě doložen ve 14. století (jako farní je připomínán v roce 1318), archeologickými sondami již o století dříve. Po husitských válkách kostel náležel straně podobojí, po rekatolizaci byl péčí nejvyššího purkrabího Bernarda Ignáce z Martinic nákladně obnoven. Samostatná farnost byla ale v Liboci obnovena až roku 1702. Původní kostel, o němž se odborníci domnívají, že byl románského slohu, však nesplňoval svůj účel. Byl temný a díky navýšenému okolnímu terénu i vlhký. A tak nakonec byl roku 1842 zbořen a nákladem 20000 zlatých nahrazen novostavbou na tomtéž místě. Dnešní pozdně klasicistní kostel na křížovém půdorysu se čtyřbokou

ODEŠEL P. REINSBERG

Jiří Reinsberg se narodil 30. 3. 1918 v Brně. Na kněze byl vysvěcen 19.12.1942 v Římě. Papežským prelátem byl jmenován v roce 1991. Zřejmě nejproslulejší pražský kazatel byl farářem kostela Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí již od roku 1946 a až do své smrti 6.1.2003 tam vypomáhal v duchovní správě. Upřímnost a osobitý humor jeho kázání a vyprávění, spjatý s vizí "veselého křesťanství", působily na jeho posluchače zvláště v letech politického útlaku a ovlivnily dlouhou řadu nejen křesťanských osobností. (V odkazu této zprávy získáte informace o knize J. Reinsberga "Probihejte Jeruzalém a sviťte" - Nedělní povídky pro ty, kteří ráno musejí vstávat. Jedná se o soubor rozhlasových kázání, která byla původně připravována pro Radio Golem. Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství.)

Pohřeb Mons. Reinsberga se bude konat v úterý 13.1. od 10.00 hodin v chrámu Matky Boží před Týnem. Hlavním celebrantem zádušní mše bude emeritní pražský biskup Jaroslav Škarvada. Rozloučení na Vinohradském hřbitově začíná tentýž den ve 13.00 hodin.

RORÁTY

Ve 12. čísle loňského Zpravodaje vyšel článek „Informace o dění ve farnosti“, parafrázující opakovanou výzvu redakce, aby ti, kdo se zúčastní některé z farních akcí, alespoň stručně uveřejnili své dojmy prostřednictvím Zpravodaje. Autorka článku píše o „té nejlepší „farní akci““, o každodenním slavení mše sv. v našem kostele, a z jejich slov vyzauje vděčnost. Já bych se kni ráda připojila a napsala pár slov o tom, jak byla tato „farní akce“ „specializována“ vdobě adventní.

Již druhý rok se u nás ve farnosti během celého adventu slavily všechny ranní všednodenní mše svaté (a díky kostelu sv. Gabriela vlastně i jedna nedělní) se zpěvem staročeských rorátů. Zvláště ty všednodenní u sv. Václava měly neobyčejné kouzlo. Člověk přišel ještě za tmy, v temném kostele svítilo červené věčné světýlko a trochu světla vycházelo od mariánského (levého) bočního oltáře. Tam byly také nanošeny židle a mše svaté se slavily tam. Takže komorní, a tedy stmelující prostředí, krásné starobylé písně, stmelující naši víru svírou našich předků, slova Starého zákona o blížícím se Vykupiteli, vděčnost za to, že je snámi a že ho smíme přijímat v Nejsvětější svátosti, i za to, že můžeme znovu čekat na zpřítomnění jeho prvního příchodu a být si jisti splněním slibu jeho druhého příchodu...

Vpovánočním Zpravodaji se možná tahle slova mohou zdát už poněkud pasé, ale třeba tento „jednoduchý a krátký“ popis také někoho přiměje, aby příště, v příštím adventu, přišel také“. RHb

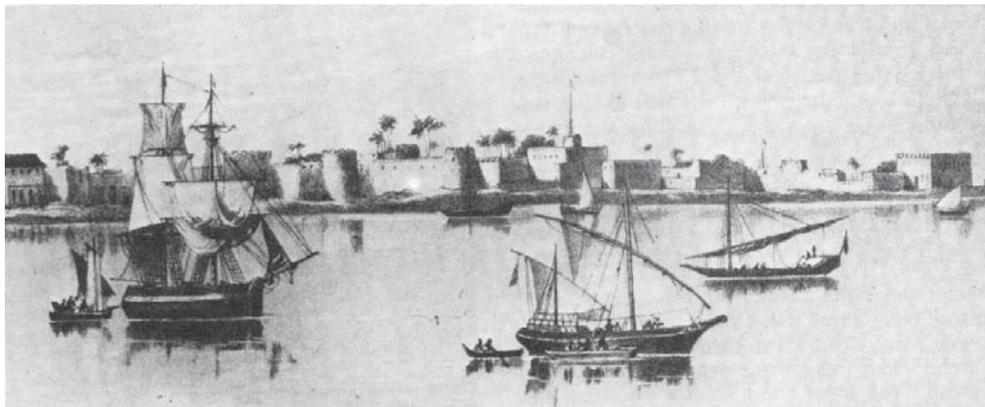
OKÉNKO PRO ŽENY

Také vás bolí záda, klouby, no prostě celý člověk? Také se stydíte jít si zacvičit somladinou o rozměrech 90-60-90? A přitom máte pocit, že by vaše tělo potřebovalo trochu zdravého pohybu? Přijďte si zacvičit snámi – věkové ani váhové podmínky si neklademe. Cvičíme každé úterý od 18,30 do 20,00 hodin v DDM ve Štefánkově ulici naproti kostelu. První hodina je na zkoušku zdarma, celé pololetí pak stojí 450,- Kč.

U cvičení se nezadýcháme, protáhneme si záda a klouby, cviky jsou rehabilitační a přizpůsobujeme je vlastním potřebám. Blíží informace : Petra Šustrová, tel. 257328 718

Evangelní probuzení

To jsou fakta, která však nevysvětlují přítomnost misionářů ve Východní Africe, byť mnoho z nich vědomě i nevědomky posloužilo i zájmům evropským obchodním zájmům. Ti přicházeli především hlásat Evangelium a reprezentovat mocné evangelní hnutí v Církvi toho času. Postupně bylo sice v jejich zájmu, aby cizí obyvatelstvo ve víře konvertovalo ke křesťanství, ale chtěli být také úspěšní především u migrujícího obyvatelstva vlastních zemí, a to především ve městech. Tak především v Británii nastalo v již 18. a 19. stol. velké oživení náboženských aktivit, které vedlo ke vzniku tzv. Hnutí humanity (*Humanitarian Movement*) usilujícího o zrušení otroctví, obchodu s otroky, reformu vězeňského systému, zlepšení pracovních podmínek pro ženy a děti v továrnách apod. Tehdejší východoafrické misijní aktivity lze pro naše účely rozdělit do dvou hlavních období.

První misijní období

První lze datovat od 1840 až do roku 1870, kdy přicházelo misionářů poměrně málo a jejich činnost nepronikala dále do vnitrozemí. Polem působnosti jim bylo pobřeží, kde jejich úspěch byl nevýrazný. Misionářským pionýrem Východní Afriky byl Němec – Dr. Ludwig Krapft. Ke své práci byl vyslán roku 1837 anglickou Církevní misijní společností (*Church Missionary Society*), aby pracoval mezi Galla kmenem skupiny Bantu v oblasti dnešní jižní Etiopie. Jeho prvotní nadšení bylo zklamáno, a tak se již roku 1844 objevuje na ostrově Zanzibaru v naději, že obdrží povolení proniknout ke kmeni Galla vnitrozemím od jihu. O pár měsíců později je již v pobřežním městě Mombasa, kde zakládá misijní stanici v Rabai. Její první kostel postavený až roku 1886 stojí dodnes. Zde se také kněmu připojuje roku 1846 další misionář Johann Rebmann a 1849 i Jakob Erhardt.

Dr. Krapft v roce 1848 píše, že chápe misii v Rabai jako první ze série dalších, které by tvořily „misijní řetěz“ mezi Východní a Střední Afrikou. Z těchto základen, pak opravdu podnikali další cesty do velmi nebezpečného vnitrozemí. Kupř. roku 1847 Rebmann do Teita a ke kmeni Chagga a následující rok se již setkává s vládce oblasti nazývaným Makinga. Během těchto cest také poprvé spatřil horu Kilimanjaro, na vrcholku pokrytou sněhem.

V červnu 1848 Krapft prvně navštívil kmen Usambara v oblasti řeky Pangani pojmenované podle vesnice na pobřeží. Byl také uvítán králem kmene Shambaa zvaným Kimweri ye Nyumbai, který misionáře požádal, aby přišli a učili jeho lidi.

Další rok 1849 Krapft cestoval skrze Ukambani, aby poznal krále Kivoi. Byla to také příležitost vidět poprvé horu Kenya. V roce 1851 následovala již druhá cesta s úmyslem založit zde misijní stanici. Zatímco však cestoval skrz kmen Kivoi k řece Tana, průvod byl napaden a král zabit.

POZVÁNÍ K PŘÍPRAVĚ NA BIŘMOVÁNÍ

Bratři a sestry, i v letošním roce bych rád vnaší farnosti uspořádal přípravu k přijetí svátosti biřmování. Kdo byste letos chtěli tuto svátost přijmout, přihlaste se, prosím, co nejdříve vsakristii nebo u mě osobně. Setkání by se konala pravidelně v úterý od 19 hodin na faře, přičemž první, úvodní setkání bude 3. února 2004. K přípravě budeme používat již poněkoličaté materiálu „Život v Kristu“, který je pojat jako seminář charismatické obnovy synchronizovaný s liturgií postní a velikonoční doby. Svátost biřmování by se pak udělovala někdy ke konci velikonoční doby okolo svatodušních svátků závislosti na tom, jak se podaří domluvit návštěvu některého z otců biskupů.

Těším se na společná setkání svými.

P. Ondřej Pávek

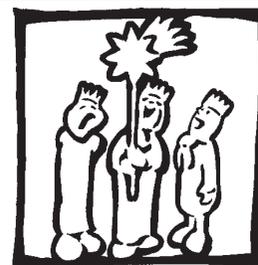
PODĚKOVÁNÍ

Bratři a sestry,

během adventní doby jste měli možnost podpořit činnost Misijní banky ubožáků příspěvkem do sbírky při mši sv. v 9:30 o 4. adventní neděli a zakoupením vánočních přání. Celkově se těmito způsoby pro MBU vybralo 18.740,- Kč. Rád bych proto vyslovil upřímné poděkování všem, kdo přispěli jakýmkoli finančním obnosem i dětem, které při hodinách náboženství pohlednice nakreslily. Ať vám všem Pán odplatí vaši štědrost!

P. Ondřej Pávek

ČERSTVÉ ZPRÁVY Z TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

Tříkrálová sbírka ještě není u konce, ale já se vám alespoň pokusím sdělit aktuální informace. V první řadě musím smeknout před arcidiecézní charitou, která ji letos opravdu bezchybně zorganizovala. Zážitky z arcibiskupského paláce jsou velkolepé – skvělá organizace, občerstvení, rozhovor s otcem kardinálem Vlčkem i biskupem Herbstem, prohlídka historických prostor paláce i vyhlídka na Prahu z jeho střechy. Poté nastalo vypuštění do ulic – rychle se převléct do kleriků a rochet, nasadit koruny, pomalovat toho černého vzadu, rozpálit kadidlo (to abychom byli nejen vidět a slyšet, ale i cítit) a spísní „My tři králové jdeme kvám“ vyrazit mezi lidi. Bylo nás pět králů a tři dospělci, utvořili jsme tedy dvě skupinky. Se slovy: „Přispějte na arcidiecézní charitu.“ a „Arcidiecézní charita vám děkuje.“ jsme vrchovatě naplnili tři kasičky. Z Pražského hradu a jeho okolí jsme si přinesli i valuty – tam nejvíce přispívali Španělé, potom Francouzi a anglicky mluvící cizinci, Japonci nechápali a Rusové „něpanimáli“.

Byť letos ve sdělovacích prostředcích proběhla reklama jen střídavě, přesto Češi věděli a přispívali ... A někteří velmi štědrě. Mě osobně nejvíce překvapil prodáváč, který když jsme šli okolo jeho krámků, vyběhl ven, beze slova vsunul do kasičky peníze a zase se vrátil do své trafiky. Jiřina Matysová, dospěláčka z druhé skupinky, měla zase největší zážitek, když u chodníku přibrzdilo auto, řidič stál okénko, natáhl ruku s bankovkou a poté pokračoval v jízdě.

Ale jako vždy, nejlépe se vybíralo na schodech před kostelem. Díky vám všem!!! A milé je i to, že mi natolik důvěřujete, že mi nosíte nebo posíláte peníze osobně domů.

Avšak až vyjde tento článek, bude už sbírka ukončena a možnost dalšího přispění bude jen složenkou nebo opět za rok do kasičky.

Petra Šustrová